

Era o seară călduroasă de vară. Soarele cobora istovit spre asfințit, poleind cerul și norișorii răzleți cu o strălucire portocalie. Într-o căsuță mică de la marginea orașului, o bătrânică se bucura de venirea pe lume a patru pisoi. Erau atât de drăgălași și de pufoși! Pisica îi îngrijea cu duioșie, le spăla întruna urechile mici și rozalii, codițele, blănița, și le vorbea mereu.

Săptămânile au trecut, iar puii au crescut, au prins putere și au devenit tot mai curioși și mai curajoși. Coborau singuri din coșulețul lor și hălăduiau prin toată casa – li se părea uriașă, un tărâm măreț, numai bun de explorat.

– Mami, ce e dincolo de ușa asta mare? o întrebă într-o zi unul dintre pisoi.

– Oh, lumea de afară este un loc tare diferit de casa noastră! Dincolo de ușă sunt copaci și flori, sunt păsări și norișori sus, pe cer, șoricei și gândăcei jos, pe pământ. Sunt oameni buni și oameni răi...

– Mami, eu nu vreau să merg acolo! miorlăi o pisicuță cu glăsciorul subțire.

– Draga mea, bătrânică noastră are sufletul mare, dar nu ne va putea ține doar în casă. Când veți mai crește, vom ieși împreună și veți descoperi că lumea poate fi nespus de frumoasă.

– Dar ai spus că afară sunt oameni răi! protestă alt pisoi.

– Da, dar a zis că sunt și oameni buni! sări cel de-al patrulea pisoi, înainte ca pisica-mamă să poată răspunde.

Se adunară toți lângă mama lor blândă și frumoasă, iar ea îi dezmierdă, lingându-i cu dragoste pe căpșoare.

Într-o zi, pisica le spuse puilor că a sosit timpul să cunoască lumea largă. Așa că au sărit din coșulețul lor și s-au aventurat cu toții afară.

La început, au pășit cu teamă dincolo de ușa mare a casei, mai mult împinși ușurel de la spate de mama lor. Apoi cei trei băieți au luat-o la fugă prin grădină, s-au cocoțat într-un copac și au început să plângă, pentru că nu știau cum să mai coboare. Doar fetița a rămas cuminte lângă mama ei.

— Of, of, copiii îi dojeni pisica. Acum va trebui să vă dau jos de acolo!

Se urcă în copac și îi ajută să coboare, prinzând fiecare motănel de blana de pe ceafă și purtându-l în bot până jos. Apoi le spuse:

— Dragii mei, sunteți destul de mari ca să vă povestesc puțin despre viața de pisică.

— E cea mai frumoasă viață! strigă unul dintre micuți.

— Da, toată ziua mănânci bine și dormi liniștit! încuviință alt pisoi.

Pisica-mamă își adună toți puii lângă ea și le spuse, aruncându-le o privire serioasă:

— Întâi și-ntâi, aș vrea să vă uitați la pernuța lăbuței drepte și să-mi spuneți ce vedeți acolo.

— Este un semn, mami! exclamă fetița, privindu-și pernuța rozalie.

Tot un semn văzură și doi dintre motănei.

— Eu nu văd nimic! rosti al patrulea pisoi, dezamăgit.

— Atunci, tu verifică pernuța de la lăbuța stângă, îi spuse mama.

— Da, apare și la mine un semn! Mă speriasem, am crezut că eu nu am, răsufală el ușurat.

Pisica îl privi îndelung, apoi continuă:

— Acest semn pe care îl are fiecare dintre voi este o cifră pe care doar noi, pisicile, o vedem. Și este foarte importantă, căci indică numărul de vieți rămase. Micuții mei, fiecare pisică se naște cu nouă vieți. Și cu cât este mai chibzuită și mai atentă – o privi pe fetița, apoi, pe rând, pe cei trei motănuși –, cu atât va avea viețile mai multă vreme, trăind fericită și voioasă.

Apoi desenă cu lăbuța, pe pământul moale de lângă copac, toate semnele corespunzătoare celor nouă cifre.

— Acum, vreau ca fiecare dintre voi să se uite din nou la pernuță și să-mi spună ce cifră vede acolo.

— La mine scrie 9, zise bucuroasă fetița.

— La mine scrie 8! spuse nedumerit un motănel negru.

— Și la mine la fel!

— Da, la mine tot 8! spuse motănelul roșcovan, ascunzând repede lăbuța stângă. Mami, dar tu ce cifră ai?

— Eu am 5, dragii mei, le răspunse mama cu blândețe.

— Dar sora noastră de ce mai are nouă vieți, iar noi doar câte opt? întrebă roșcovanul.

— Pentru că ea a fost prudentă și nu s-a cocoțat în copac, așa cum ați făcut voi trei. Dacă nu v-aș fi ajutat eu să vă dați jos, ați fi căzut și v-ați fi lovit foarte tare. Până la urmă, ați coborât fără să vă loviți, căci am fost eu lângă voi, dar nu am putut să salvez viețile pe care le-ați pierdut.

Cei trei pisoii se priviră triști, în timp ce sora lor stătea dreaptă și mândră lângă mama lor.

Pisica-mamă îi scotea în fiecare zi în lumea largă, cum spunea ea, și le povestea mereu despre pericolele și bucuriile din viața pisicilor. Îi învăța să se joace cu gândăceii și cu fluturii zburdalnici, să coboare din copac fără să-și pună viața în pericol, să-și curețe meticulos blănița și să-i ceară politicos de mâncare bătrânicii la care locuiau.

Într-o bună zi, îi adună pe toți patru pentru una dintre lecțiile cele mai importante.

— Trebuie să aveți grijă la căței! Fie vă împrieteniți cu ei, fie vă vor fi dușmani aprigi.

— Le arăt eu cine-i stăpânul casei! spuse unul dintre motănei, bombându-și pieptul mic, iar ceilalți doi îl imitară imediat.

— Când vă întâlniți cu alți semeni de-ai noștri care sunt mai în vârstă, aplecați capetele și mijii ochii, este un salut prietenos și un semn de mare respect, continuă mama pisică. Dacă vedeți că vreo pisică dă tare din coadă într-o parte și-n alta, să fiți pregătiți să fugiți, înseamnă că e nervoasă. Iar dacă își înfoaie blana de pe spate și se arcuiește, e semn rău, sigur e pusă pe luptă!

La aceste ultime cuvinte ale mamei, cei patru pisoi își arcuiră spinările și se înfoiară, încercând să pară mai mari și mai firoși. Mama le zâmbi cu blândețe.